

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. június 10-én.

Kezdő ének: 24. zsoltár 1. verse

Főének: 479. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 24. zsoltár 4. verse

Textus: Római levél 16. rész 20. verse: „A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!”

Kedves Testvéreim!

Vannak olyan témák, amiket szeretünk inkább elkerülni, mert kifejezetten nehezen érthetőek. Úgy vagyunk, hogyha nem foglalkozunk vele, akkor abból nem is lehet semmi baj. Ahogyan mondjuk is: „ne szólj szám, nem fáj fejem”. Ezen a vasárnapon azonban olyan üzenet került elénk, amit nem szeretnék kikerülni. A Sátánról lesz szó, és arról, hogy miként hat az életünkre, de mégsem a Sátánról fogok prédikálni, hanem arról, aki a győztes, vagyis Jézus Krisztusról. Azonban a győzelmet, sőt ezt az egész képet nem fogjuk érteni, hogyha nem vesszük végig minden egyes elemét. A Sátánt, a láb alá kerülést és az összezúztatást.

A Sátánnal kapcsolatban a Szentírás nem szégyellős. Elmondja, hogy létezik, hogy működik, hogy sok mindent megtesz. A legfontosabb azonban az, hogy mindig valaki ellenére tesz. Isten ellenére teszi azt, amit tesz. A Sátán nem épít, hanem rombol. Nem segít, hanem gátol. Nem az a célja, hogy kinyisson ajtót, hanem az, hogy bezárjon. Még akkor is, hogyha sok esetben mást látunk. Akkor is, hogyha sokszor úgy érezzük, hogy a rossz irányába is nyílnak ajtók, vagy éppen azt, hogy a Sátán segít, hogy bizonyos dolgok megtörténjenek. Mindez az álca. A lényeg, hogy lerombolja azt, amit Isten felépített. Meggátolja azt, amit a Mindenható elindított. Ha egy képpel akarok élni, akkor azt mondhatom, hogy Isten elültetett egy palántát, azt gondolja, védi, aztán egyszer csak jön a Sátán, hogy megpermetezze. Valami olyat tesz, amire azt gondoljuk, hogy szükség van. Csak azt nem tudjuk, hogy milyen szerrel, vagy inkább milyen méreggel kezeli az életünket. Most mondom, és az egész prédikáció alatt ezt tudatosítsuk. Ne legyen illúziónk. Ahogyan Pál apostol leírta: „maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát.” (2Kor. 11.14.) Azt tartja a közmondásunk is, hogy „nem mind arany, ami fénylik”. Attól, mert valami jónak látszik, mert valami hasznosnak tűnik, nem biztos, hogy a javunkra van. Ezért fontos látnunk, hogy mi az, amit az Újszövetség tanítása alapján megtesz az életünkben a Sátán.

Minden körülmények között rombolja a tanítványi közösséget, vagyis rombolja azt, ami Krisztus körül gyűlik össze. Így tett, amikor Júdást megkörnyékezte. Rávette arra, hogy rombolja szét azt, ami a Megváltó körül kialakult. Ott volt a viszonylag erős tanítványi közösség. Ott voltak a lelkes, kitartónak tűnő emberek. Péter is fogadkozott, meg a többi tanítvány is, hogy nem hagyják el Jézust. A figyelmeztetést pedig elmondta a Mester. Vigyázzatok, mert kikért benneteket a Sátán. Megrostál titeket, hogy aki gyenge, az elhulljon. Vigyázzatok, és imádkozzatok. A támadás pedig onnan érkezett, ahonnan talán maguk a tanítványok sem várták. Belülről. Júdás lett az áruló. Ez is annyira megrendítette Pétert és a többieket, hogy elfutottak és megtagadták a Mestert.

Ezt a szándékot vegyük nagyon komolyan, Kedves Testvéreim! Annyiszor tapasztaltam már, hogy amikor sikerült közösséget építeni, amikor emberek megtérését láttuk, amikor új gyülekezeti tagok érkeztek, akkor egyszer csak meg-ingott a közösség. Megjelent a Sátán. Megjelentek egyéni gondolatok, féltékenységek, hatalmi játszmák. Olyan dolgok, amikre azt mondjuk, hogy nincsen helye a krisztusi közösségben. Mind a mai napig bennem van az érzés, a végtelen csalódás, amit akkor éreztem, amikor egy gyülekezet egészen szépen működő közössége azon veszett össze, hogy a szeretetvendégségen a szalvéta milyen színben és milyen formában kerüljön az asztalra. A Sátánnak nem tetszett az összetartó társaság. Azt akarta, hogy szétessen az, amit Isten Lelke felépített. Éppen ezért, hogy a közösség ne essen szét, Krisztussal együtt nagyon sok minden nem értelmezhető, vagyis nekünk tudatosan el kell kerülnünk. Nem értelmezhető a megsértődés. Ahogyan Gyökössy Endre mondta: „a keresztyén ember nem sértődik meg soha”. Nem értelmezhető a haragtartás. Rendkívül mélyen érint mind a mai napig, hogy egy kollégám, akire ráköszönök, nem hajlandó visszaköszönni, mert úgy érzi, hogy őt olyan sérelem érte, ami nem bocsátható meg. Krisztusban ez sem értelmezhető. A Sátán eszközei között viszont ez is ott van.

Ha képet szeretnék használni, akkor olyan ez, mint amikor egy rendkívül göcsörtös fatuskót akarunk széthasítani. Nem fog menni néhány fejszeceapással. Ezért ékeket verünk be, hogy szép lassan szétfeszítse azt a fát. A Sátán újra és újra éket akar verni a közösségeinkbe, hogy azokat szétfeszítse. Így van ez nálunk is. Elhitesi, hogy különbség van a templomba és az imaházba járók között, a tataiak meg a tóvárosiak között. Elhitesi, hogy itt komoly generációs feszültségek vannak, hiszen a fiatalok szava nem jut el senkihez. Elhitesi, hogy a régen itt lévők, meg az újak között nincsen megfelelő összhang. Elhitesi, hogy a gyülekezet egysége nem is létezik. Elhitesi, de mindez nem igaz. Krisztusban ezek a hangok nem értelmezhetőek. A Sátán éket akar verni közénk, de ne hagyjuk.

A Sátánnak a közösség rombolása érdekében van még egy nagyon fontos eszköze. Ez pedig az, hogy elhitesi velünk, vannak dolgok, amiket Isten látókörén kívül tehetünk. Biztosan sokan ismerik Anániás és Zafira történetét. Elmennek és eladják a földjüket. Majd odamennek a tanítványokhoz, és a föld árának egy részét adják csak oda. Mindezt teszik úgy, hogy azt állítják, az egész összeget odaadták adományként. Péter pedig, amikor minderről tudomást szerzett, ezt

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. június 10-én.

mondta nekik: „Anániás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából?” (ApCsel. 5.3.) Istent nem lehet becsapni. Akkor sem, ha mi úgy élünk, ha úgy gondolkodunk, hogy nem is veszünk tudomást róla. Ez a Sátán legnagyobb hazugsága. Elhiteti, hogy Isten úgysem tud kideríteni mindent.

Nagyon nehezen érthető ez, de hadd hozzak egy példát. Voltak az életemnek olyan időszakai, amikor úgy éltem, mintha Isten nem létezne. Nem volt ez tudatos a részemről, de mégis ez történt. Olyan dolgokat tettem meg, amiről azt gondoltam, hogy soha nem fogom megtenni. Olyan gondolataim voltak, amire egyáltalán nem vagyok büszke. Hála Istennek, nem volt hosszú időszak, hála Istennek, végül semmi maradandó károsodása nem történt sem az én életemnek, sem más életének. Mégis olyan érzésem van, hogy amit akkor tettem, azt igazából nem vállalnám Isten előtt. A Sátán elhitette, hogy vannak helyzetek, amikben egészen nyugodtan cselekedhetek Isten nélkül is. Ez az, amit nem szabad bevenni. A Szentlelket soha nem tudjuk becsapni.

Eddig volt szó a dolgok rossz oldaláról. Most hadd beszéljek arról is, hogy miként kerülhet a Sátán a lábunk alá. Pál apostol ugyanis azt mondja, hogy a békesség Istene összezúzza a Sátánt a lábunk alatt. Akkor neki oda kell kerülnie. Hogyan? Úgy, hogy küzdünk ellene. Nem hagyjuk, hogy elaltassa az életünket. Ahogyan Jézus mondta a kísértés alkalmával: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” (Mt. 4.10.) Van egy gyerekének, amiben ez a lelkiület jelenik meg. „Ha Sátán kísért azt mondom nem, nem, nem, ha Sátán kísért azt mondom nem, nem nem, ha Sátán kísért azt mondom, menj tőlem, mert egy az én királyom, Jézus.”

Ezt a harcot pedig nem lehet félvállról venni. Ez nem olyan, hogy kicsit végzem, kicsit nem. Újra és újra küzdeni kell. Van az Ószövetségben egy történet, amikor Jóás király elmegy segítséget kérni Elizeus prófétához. A próféta jelképes cselekedetet kért a királytól. Megkérte, hogy lőjön ki az ablakon, majd amikor ezt megtette a király, akkor azt mondta Elizeus: ez Isten szabadításának a nyila. Majd arra kérte a prófétát a királyt, hogy üssön a földre a nyilakkal. A király háromszor ütött a földre. Mire a próféta azt mondta, hogy ötször, vagy hatszor kellett volna a földre ütnöd, mert akkor teljesen legyőztétek volna az ellenséget, így csak részben győztek le. A király csak félvállról vette az ellenséget. Ezt azonban nem lehet. Soha nem gondolhatom, hogy félgőzzel is győzhetek. Teljes lelki figyelemmel, mindig egyértelmű „nemmel” kell harcolnom a Sátánnal szemben. Csak így kerülhet a lábunk alá.

Azt is el kell mondanom, hogy akkor kerül a Sátán a lábunk alá, hogyha mindig felismerem azt, hogy mikor akarja az életemet tönkretenni. Ez ismét nem működik Isten segítségével, a Szentlélek világossága nélkül. Mégis rendkívül fontos, hogy figyelmesek legyünk. Vannak olyan esetek, amikor ártatlan ügyekből lesznek óriási bajok. Vannak esetek, amikor jó szándékkal állunk neki valaminek, és mégis tragédia lesz a vége. Mindig ez történik, hogyha időben nem ismerjük fel, hogy rossz úton haladunk, rossz irányban indultunk el.

Ennek a felolvasott igének pedig van egy óriási biztatása. Amikor a Sátán ott van a lábunk alatt, akkor a békesség Istene összezúzza. Nem mi győzünk, nem a mi erőnk az, ami diadalra jut, hanem Krisztusé. A Sátán úgy törik össze, mint egy üvegpohár. Ha ezt magunk elé képzeljük, akkor ez olyan, mint amikor bakancssal rálépünk egy borospohárra. Pillanatok alatt darabokra törik. Esélye sincsen arra, hogy egyben maradjon. Megváltónkkal együtt ugyanez történik. Teljesen tönkremegy lábunk alatt a Sátán. Még akkor is, hogyha sok mindenben elhiteti velünk, hogy csak segíteni akar. Még akkor is, hogyha nem látszik veszélyesnek. A végén mindig Jézus győz.

Van egy nagyon tanulságos történet, ami összefoglalja a mai igénk üzenetét. Élt valahol egy messzi erdőben egy vadász. Ahogyan lopózott előre, egyszer csak meglátott egy leopárdot. Örömmel gondolta végig, hogy mennyi pénzt fog kapni a bőrért. Íját kifeszítette és pontosan szíven találta. Amikor megnyúzta az állatot, akkor észrevette, hogy egy kis leopárdkölyök van mellette. Csak akkora volt, mint egy kiscica. Hazavitte, hogy a gyerekek játszanak vele. Mindenki azt mondta, hogy milyen édes, kis jószág. Örömmel simogatták a gyerekek a puha kis bundáját. Amikor a nagyfőnök meglátta, figyelmeztette: a kis leopárdokból lesznek a nagy leopárdok, és a nagy leopárdok ölnek. A gyerekek könyörögtek, hogy ne ölje meg a nagyfőnök a kis leopárdot, mert teljesen ártalmatlan. Sem a körme, sem a fogai nem élesek. A gyerekek etették a kis leopárdot, játszottak vele. A leopárd pedig csak egyre nőtt, a fogai és a körmei is élesek lettek. A szemei azonban továbbra is barátságosak maradtak. Amikor a nagyfőnök ismét eljött a vadász házához, újra figyelmeztetett mindenkit: a kis leopárdokból lesznek a nagy leopárdok és a nagy leopárdok ölnek. A vadász azonban nyugodt volt. Ez a leopárd soha nem evett semmi mást, csak zabkását. Egy alkalommal aztán a vadász egyik gyerekének a lábát felsebezte egy tüskés bokor. Amikor a kisgyerek felkiáltott, a leopárd odafutott. Nyelvével végignyalta a lábát. A vér ízétől megváltozott a szeme. Sötétté vált. A kisgyereket belökte a bokorba. Ő úgy megijedt, hogy még kiáltani is elfelejtett. A leopárd, szemében gonosz villanással elindult a vadász háza felé. A vadász látta ugyan az árnyékot, de úgy volt vele, hogy nem lehet semmi baj. Amikor a leopárd támadott, teljesen készületlenül érte. Esélye sem volt a vadállattal szemben. Nem kellett sok idő, hogy a hír elterjedjen a faluban. Minden ember bezárkózott a házába, kivéve a nagyfőnököt. Megfogta vadászését, és megfogta lándzsáját, majd elindult a leopárd felé. Kemény küzdelem vette kezdetét. A viadalt elfedte a falu utcájának felvert pora. Amikor elült a por, akkor már csak a nagyfőnök állt ott, kezén, lábán sebekkel.

Amen!

Záró ének: 461. dicséret mind a 6 verse